

Nesmrtelná krev

autor neznámý

yla mimořádně temná noc. Měsíce i hvězdy se skrývaly za mraky, takže i městské strážce musely na hlídkách nosit pochodně, aby viděly na cestu. Avšak muž, který přišel do mé kaple, žádné světlo nenesl. Jak jsem se dozvěděl, Movarth Piquine viděl ve tmě stejně dobře jako za světla. To byla vynikající věc, zvláště když jeho zájmy byly také výhradně nočního rázu.

Jeden z mých akolytů ho ke mně přivedl a mně se na první pohled zdálo, že ten člověk potřebuje vyléčit. Byl tak bledý, že jeho pleť měla takřka opalizující nádech, a jeho tvář musela být kdysi velmi sličná. Nyní však na ní bylo patrné, že její majitel protřpěl nevýslovná muka. Tmavé kruhy pod očima vypovídaly o vyčerpání, ale oči samotné byly velice bdělé, ostražitě, téměř šílené.

Můj názor, že je nemocný, rychle zavrhl řka, že by si potřeboval pohovořit o jisté zvláštní nákaze.

Vampyrismus, pravil a na chvíli se odmlčel, když jsem na něj pohlédl poněkud nechápavě. "Bylo mi řečeno, že bys mi o něm mohl leccos prozradit."

Kdo ti to pověděl? otázal jsem se s úsměvem.

Tissina Gray.

Okamžitě jsem si ji vybavil. Statečná, nádherná rytířka, které jsem kdysi právě v této oblasti bádání pomohl oddělit skutečnost od pověr. To však bylo už před dvěma lety a já jsem se nikdy nedoslechl, zda jí moje rady byly nějak užitečné.

Ty jsi s ní mluvil? Jak se jí daří? zeptal jsem se.

Je mrtvá, opáčil Movarth chladně a pak, když viděl hrůzu v mých očích, svá příkrá slova trochu zmírnil. "Tvrdila, že jsi jí poskytl neocenitelné rady, alespoň co se týkalo upíra, kterého sledovala. Když jsem s ní mluvil naposled, pustila se po stopách jiného. Ten ji ale zabil."

V tom případě jí moje rady nestačily, povzdychl jsem si. "A proč si myslíš, že tobě by stačit mohly?"

Před lety jsem býval učitelem, rozhovořil se. "Ne však na nějaké univerzitě - cvičil jsem členy cechu bojovníků. Ale i tak dobře vím, že když se žák nezeptá na ty správné věci, nemůže si učitel klást za vinu, že jeho svěženec neuspěje. Já se ti však chystám položit ty správné dotazy."

A tak také učinil. Celé hodiny se mne vyptával a já mu odpovídal, jak jsem mohl. O sobě mi však za celou tu dobu neprozradil ani slůvko. Ani jednou se také neusmál. Jen si mne prohlížel svými pronikavými očima a každé moje slovo si ukládal do paměti.

Konečně se mi podařilo obrátit řeč. "Říkal jsi, žes býval cvičitelem cechu bojovníků. Plníš teď snad nějaký úkol, které ti toto společenství zadalo?"

Ne, odvětil stroze a v planoucích očích mu konečně probleskl náznak vyčerpání. "Rád bych v této diskusi pokračoval zítra v noci, kdyby to bylo možné. Musím se teď vyspat a všechno pořádně vstřebat."

Ty ve dne spíš? podivil jsem se s úsměvem.

K mému překvapení mi úsměv oplatil, přestože se podobal spíš jakémusi šklebu. "Když stopuješ kořist, rychle si přisvojíš její zvyky."

Následujícího dne, respektive večera, se vrátil s dalšími otázkami, tentokrát velice konkrétními. Chtěl informace o upírech ve východním Skyrimu. Vyprávěl jsem mu o nejmočnějším kmeni zvaném Volkihar, krutém a podezíravém spolku. Jeho členové dokážou pouhým dechem zmrazit obětem krev v žilách. Vysvětlil jsem mu, že žijí hluboko pod ledem osamělých, strašidelných jezer a do světa lidí vycházejí výhradně za potravou.

Movarth Piquine bedlivě naslouchal a zahrnoval mě dalšími otázkami, než se konečně opět chystal k odchodu.

Teď se pár dní nevidíme, pravil. "Ale vrátím se a povím ti, nakolik užitečné mi tvé informace byly."

Své slovo dodržel a o čtyři dny později se krátce po půlnoci vrátil do mé kaple. Na tváři měl čerstvou jizvu, ale usmíval se svým šklebivým, avšak spokojeným způsobem.

Tvé rady mi nesmírně pomohly, začal. "Ale měl bys vědět, že Volkihar mají ještě jednu schopnost, o níž ses nezmínil. Dokáží sáhnout skrz led těch svých jezer, aniž by ho prorazili. Je to vážně nepříjemné překvapení, když tě bez varování někdo zdola uchopí."

To je vážně pozoruhodné, pousmál jsem se. "A děsivé. Máš obrovské štěstí, že jsi to přežil."

Já na štěstí nevěřím. Věřím pouze ve vědomosti a výcvik. Tvé informace mi byly opravdu užitečné a mé umění kontaktního boje nakonec zpečetilo osud toho krvelačnicka. Nikdy jsem nevěřil žádným zbraním - mají v sobě příliš mnoho neznámého, neboť i výrobek od nejlepšího mečíře může být vadný. Jediné, nač se člověk může opravdu spolehnout, je vlastní tělo. Dokážu nepřátele zasypat tisícem ran, aniž bych přitom ztratil rovnováhu - pokud mám možnost udeřit jako první.

Udeřit jako první? zamumlal jsem. "Takže tě nikdo nikdy nesmí překvapit."

A proto jsem přišel za tebou, pravil Movarth. "Ty o těch netvorech víš víc než kdo jiný, znáš všechny jejich proklaté druhy po celé zemi. Takže mi teď blíže popiš, jací upíři číhají na severu Valenského lesa."

Učinil jsem, oč žádal, a jeho otázky byly opět značnou zkouškou mých znalostí. V této části světa totiž žije celá řada různých kmenů. Bonsamu, kteří jsou nerozeznatelní od bosmerů, pokud je nevidíš ve světle svíce. Keeriltové, kteří se umí proměnit v mlhu. Jekefové, již dokáží pohltnout celého člověka. Strašliví Telbotové, kteří požívají děti a pak se v jejich podobě vloudují do rodiny, kde celá léta trpělivě čekají, až jednoho dne povraždí všechny její členy, aby nasýtily svůj neutuchající hlad.

Pak se se mnou opět rozžehnal a slíbil, že se vrátí za pár týdnů. A své slovo opět dodržel, těsně po půlnoci. Tentokrát na sobě neměl žádné čerstvé jizvy, ale opět mi přinesl novou informaci.

Mýlil ses, když jsi tvrdil, že Keeriltové se nedokáží proměnit v páru, když je donutíš ponořit se pod vodu, sdělil mi s jemným poplácáním po rameni. "Naštěstí se v této mlžné podobě nedostanou daleko, takže jsem je mohl sledovat."

To je muselo strašlivě překvapit. Tvé znalosti začínají být vskutku působivé, odpověděl jsem. "Přál bych si, abych měl před pár desítkami let takového akolytu, jako jsi ty."

A teď mi prozrad' něco o upírech v Cyrodiilu, začal opět s vyptáváním.

Vylíčil jsem mu, co se dalo. V Cyrodiilu žije pouze jediný kmen, mocné společenství, kterému se žádné jiné nevyrovná. V leccčems se podobá samotnému Císařství. Jeho pravé jméno už dávno zmizelo v propadlišti dějin, ale jeho členové se dokážou mistrně skrývat. Pokud jsou syti, pak je nerozeznáš od živých osob. Jsou kultivovaní, mnohem civilizovanější než upíři z ostatních provincií, a své oběti vysávají raději nečekaně ve spánku.

Ty hned tak něco nepřekvapí, zamračil se Movarth. "Ale já jednoho najdu a pak se s tebou podělím o to, co jsem se dozvěděl. A potom mi prozradíš, jak to vypadá s upíry ve Vysoké skále a v Hammerfellu a v Elsweyru a v Černém močále a v Morrowindu a na Letních ostrovech, ano?"

Přikývl jsem, neboť jsem věděl, že tento muž ve svém poslání nikdy neskončí. Nepostačí mu jen povšechné sdělení - chce prostě vědět všechno.

Celý měsíc se neukázal, a když se jedné noci vrátil, ve tváři se mu zračila marnost a zoufalství. Bylo to patrné i přesto, že v mé kapli nehořelo jediné světlo.

Selhal jsem, zašeptal, když jsem zapaloval svíci. "Měl jsi pravdu. Nenašel jsem ani jediného."

Přiblížil jsem si plamínek k obličejí a usmál se. Překvapeně se zahleděl na mou bledou pleť, na neukojitelný hlad v mých bezvěkých očích a na ostré zuby. Ano, ty zuby asi toho muže překvapily nejvíc - muže, který se nikdy nenechal překvapit.

Už jsem celých sedmdesát dva hodin nejedl, vysvětlil jsem mu, když jsem se na něj vrhl. Tentokrát se mu nepodařilo udeřit jako prvním. Ani jako posledním.